

„Táák, jen pomalu, Václave, pomaličku,“ mluvila konejšivě paní Ryndová ke svému manželovi, když ho za paži prováděla předsíní. „Copak je tady vlevo?“

„Komoda,“ odpověděl muž.

„Výtečně. A dole po pravé straně?“

„Koš na odpadky.“

„Vidíš, říkála jsem ti, že až se vrátíš domů, bude to, jako kdyby najednou vypnuli proud. Chvíli tápeš po baterce nebo sirkách, ale pak se raději spolehneš na svůj prostorový instinkt.“

„A baterka,“ usmál se manžel, „visí tady vlevo na věšáku.“

„Ne, ne, Václave, teď saháš na můj skládací deštník. Baterku jsem začala pokládat na komodu.“

„Ale proč,“ vyděsil se Rynda, „proboha proč? Slíbilas mi, že nebudeš s ničím hýbat! Nic nesmíš měnit, nic, nic!“ křičel a chytl se oběma rukama za límec košile.

„Posaď se tady k oknu,“ pomohla žena manželovi ke stolu, když vešli do kuchyně. „Všechno jsem nachystala,“ pohladila ho po vlasech. „Omáčka je tak hustá, že v ní stojí lžíce, vidíš? Ježíš, promiň, promiň, jsem hloupá. A roštěn-

ky jsou od Potůčků, vždyť víš, jaké tam mají maso. Chceš čtyři, nebo pět knedlíků?“

Václav Rynda vypadal, jako by soustředěně pozoroval cosi na vzdáleném konci dvora. „Je tu víc světla než v nemocnici.“

„Jistě,“ otočila se manželka od sporáku, „všechno je tu lepší, větší a světlejší. Jseš doma, Václave, doma. Uděláme si skvostný večer. Koupila jsem láhev francouzského vína...“

„Rozhodně ale nechci spát ve vaně,“ přerušil ji.

„Co to říkáš,“ zasmála se rozpačitě.

„Už nikdy, rozumíš, nikdy, nikdy, nikdy! Jenom jednou to můžeš znovu zkusit. Jenom jedinkrát mně zas usteleš ve vaně a zabiju tě!“

Kateřině Ryndové se zalily oči slzami. „Zase tě bolí hlava?“

„Hlava!“ vyskočil Rynda, až se jeho židle skácela. Kymácel se teď dýchavičně nad prostřeným stolem a slepé oči upíral na kalendář zavěšený na zdi. „Tebe bude bolet hlava, až ji rozdrtím jako ořech v louskáčku! Pamatuj! Už nikdy nebudu spát ve vaně — s tím je konec!“

Manželka, která stála u stolu naproti muži, si přitlačila pěst na ústa a sípavě se rozeškala.

„Na tohle jsem se těšil,“ řekl Václav Rynda a usrkl ze sklenky, kterou mu manželka předtím vložila do ruky. „Nemuselas ani kupovat francouzské. Po roce, kdy jsem pil jen čaj...“

„Chtěla jsem ti udělat radost. Taková malá oslava. A —,“ vzhledla pyšně k manželovi, jako by mohl opětovat její

pohled, „našetřila už jsem skoro na auto. Jistěže nebude nové. Chci jen, abys mohl jezdit do hor jako dřív.“

„Jsi milá. Dostalas za ten vrak alespoň něco?“

„Jen pár stokorun. Spíš než auto připomínala ta hromada plechu... Vlastně nevím, co připomínala. Měl jsi každopádně obrovské štěstí.“

„Štěstí,“ vyplivl rozmrzele.

„Ale ano, Václave, přiznej si to. Časem si zvykneš. Opravdu ti to víno chutná?“

„Kdo je tu s námi?“

„Už zase začínáš? Mám pustit Gershwina?“

„Dělej si, co chceš. A toho člověka vyhod!“

„Václave!“

Ryndovi naběhla na čele pulzující žíla. Když chtěl položit sklenku na stolek, hodil ji vlastně na koberec. „Co se stalo?“

„To nic, netrefil ses na stůl. Hned to uklidím.“

„Počkej, nikam nechod'. Nepřeju si, aby tu s námi dál seděl. Jestli neodejde dobrovolně, najdu ho a prohodím oknem.“

Žena si manžela úzkostně změřila a pak řekla: „Musí tu s námi zůstat, protože *on bude spát ve vaně*. Chápeš? Dokud tu bude on, můžeš spát v posteli. Není to dobré?“

Rynda se zaklonil zpět do ušáku. „Dobře, ale nesmíš s ním nic mít.“

„Jistěže ne, miláčku, on tu bude jenom sedět a večer si půjde lehnout do vany. To je všechno.“

„Jsi hodná. Opravdu, jsi moc hodná holka. Nalej mi ještě trochu.“

„Nepustil byste nám toho Gershwina?“ požádala manželka.

Mladík se líně zvedl z hloubi klubovky a zapnul aparaturu. Pak vytáhl cvičeným pohybem kompaktní disk a zasunul ho do přehrávače.

Pokojem zavřeštěly trubky.